

PHẦN TÁM

Nhắc lại khi bọn võ lâm Phù Tang do lão Du Hành Thượng Nhân dẫn đầu tiến vào chùa, họ vừa đến tòa sân rộng mênh mông, bỗng Du Hành Thượng Nhân dừng lại, rồi khua tay khoát hình vòng cung một cái thật mau lẹ.

Lập tức toàn thể võ lâm Phù Tang lút phất binh khí ra nhảy vút đi một lượt. Họ đã áng ngữ quanh tòa sân thiền viện rồi nghe tiếng cười khanh khách của Du Hành Thượng Nhân vang lên.

Sau đó lão nạt lớn:

- Võ sĩ Tây Sơn, các người đã sa vào lưới rập cả rồi. Mau mau nộp mạng cho xong, để chúng ta khỏi ra công Lôi Phong và Lý Tuyết Đào giết mình, biết đã bị lộ và ở trong thế không thể dùng được, họ hiện ngang bước ra giữa sân rộng, nhìn về hướng lão Thiên sư chủ trì. Nhưng bây giờ thì gương mặt vị Thiên sư hiện từ đã biến mất, nhường chỗ cho những nét cực kỳ hung ác hiện ra.

Lão chỉ tay về phía Lôi Phong và Lý Tuyết Đào nói :

- Ta nghĩ rằng các người cũng là võ sĩ nước Nam. Nay lâm bước đường cùng, chớ trông cậy vào tài võ thuật của các người nữa, vô ích. Mau mau qui thuận Thần quốc cho rồi.

Nghe lời nói thị hùng của lão, Lôi Phong và cả Lý Tuyết Đào đều cả giận.

Lý Tuyết Đào rút thanh kiếm bên mình chiếu thẳng vào mặt Xuyên Đảo Phương Tử mắng lớn:

- Con tiện tỳ bất nhân dâm loạn kia! Ta nghe người làm loạn thế đã nhiều. Đừng mong dở trò gì tại nước Nam ta. Nay ta đến chính quốc của người mà đo kiếm cho biết tài cao thấp.

Xuyên Đảo Phương Tử cả cười:

- Con bé cả gan thật. Không biết thiên hạ là gì. Đám đem thân đến tận nơi này để liều mình. Được, ta cho Đào Hoa Anh Tử thử tài xem võ nghệ người đến đâu cho biết Lôi Phong nói:

- Hiện muội có chiến đấu với Đào Hoa Anh Tử hãy xem chừng thanh Thái Dương Kiếm của ả lợi hại lắm đó.

- Vâng! Sư huynh chớ lo gì. Tiểu muội còn "Hồng Cẩm Sách" của sư phụ cho, và ba mũi phi đao mới.

- Khi Đào Hoa Anh Tử lia kiếm đâm hụt, nàng đã lạng được đôi phương phản công ngay, nhưng nàng chưa biết kiếm pháp họ lý ra sao. Chợt thấy sự phản công quá nhanh, nàng không hồi bộ dừng lại kịp nữa, bèn lao theo đà kiếm phóng lộn người đi ba vòng ra phía sau lưng của Lý Tuyết Đào mới tránh được

đường kiếm lợi hại của Lý.Tuyết Đào chém phăng ngang. Lý Tuyết Đào biết đối phương chỉ có cách quăng mình ra sau để tránh, nàng bèn quay người lại.

- Lôi Phong nói:

Tiếc là không có Hồng Châu để phụ tá một tay diệt lũ cừu địch có mặt đầy đủ ở đây. Đào Hoa Anh Tử cầm ngọn Thái Dương Kiếm của Xuyên Đảo Phương Tử trao từ lâu, bước ra nói :

- Xin mời.

- Choang !

Hai thanh kiếm báu chạm nhau nảy lửa. Hai đôi mắt sắc như dao, tóe lửa nhìn nhau. Và hai tay kiếm kèm khóa nhau thật chặt ! -Cả hai người cùng trở hết tài nghệ, kiếm pháp tung ra một lúc từng chuỗi liên hoàn kiếm, càng lúc càng thập phần nguy hiểm.

Bọn võ sĩ đạo Phù Tang phải trầm trồ khen ngợi.Chúng không ngờ một cô gái vô danh, mới xuất hiện mà tài nghệ cao cường chặn nổi được những đường gươm lừng danh của xứ Anh Đào.

Đánh thêm mười hiệp nữa, không định hơn thua, cả hai lúc này như hai cái bóng xoắn tít vào nhau. Đôi kiếm báu như hai con giao long chập chờn ẩn hiện và buông ra những tiếng gào thét vang vang gây náo động cả thần kinh mọi người.

Chợt Xuyên Đảo Phương Tử thét lên:

- Đào Hoa Anh Tử hiền muội!

Nàng chưa kịp bao Đào Hoa Anh Tử lùi lại tránh thế kiếm bí hiểm của Lý Tuyết Đào. Nàng như cánh chim đại bàng phóng vọt lên cao, rồi trên đấm bổ xuống với đà kiếm loang vi vút như sao sa. Một bóng người mặc hồng bào từ bên ngoài cổng Tam quan cũng nhảy vút lên.

Đến lúc cả hai đặt chân xuống mặt sân, thì họ đã phóng ra những đường kiếm hết sức ghê gớm. Cùng lúc Lý Tuyết Đào hét lên một tiếng vang cả sân, làm mọi người giật nảy mình, đồng thời cũng là lúc ngọn phượng kiếm của nàng đã cắm sâu vào giữa ngực Đào Hoa Anh Tử suốt đến sau lưng.

Khi Đào Hoa Anh Tử té nhào trên vũng máu thì Lý Tuyết Đào cũng lão Đào lùi lại, rồi té quy xuống tòa sân rộng.

Thì ra lúc thấy Đào Hoa Anh Tử lâm nguy, Xuyên Đảo Phương Tử phóng lên định cứu, thì bên ngoài bọn Hồng Châu, Cát Tường và đám Cái bang thành Nại Lương cũng vừa kéo đến.

Hồng Châu đứng lạng trước mặt Xuyên Đảo Phương Tử. Còn Cát Tường bước đến đó Lý Tuyết Đào lên, hỏi:

- Lý hiền tỷ có sao không ?

Lý Tuyết Đào lắc đầu:

- Hơi mệt một chút.

Rồi nàng hít vận chân khí, đứng hẳn dậy. Lão Bang chủ Sĩ Nguyên vừa đến, khiến cho Du Hành Thượng Nhân cả giận gầm lên :

Đồ chó thối tha kia! sao còn dám đến đây!

Sĩ Nguyên lễ phép đáp:

- Kính thưa đại tôn sư, bọn Cái bang chúng tôi chỉ vô tình đến đây thôi.

- Các người định làm gì ở đây. Ba món báu vật trấn quốc chẳng?

Sĩ Nguyên cười nhạt:

- Chúng tôi là bọn hành khất, có muốn làm Thiên Hoàng đâu mà tìm ba món báu vật ấy.

Du Hành Thượng Nhân nạt :

- Nay đã đến đây thì phải chịu lấy tai họa này. Các người đã a tòng sát hại Đào Hoa Anh Tử của Bắc Hải Đạo Trong khi đó bọn tăng binh trong chùa túa ra, vây chặt lấy bọn hành khất, và võ sĩ Tây Sơn.

Lôi Phong tráng sĩ từ từ bước đến Xuyên Đảo Phương

Tử nói:

- Võ sĩ Tây Sơn đến đây, mong nữ chúa Xuyên Đảo Phương Tử nghinh tiếp một phen.

Xuyên Đảo Phương Tử nét mặt lạnh như tiền, nạt:

- Người là Lôi Phong Tử, cùng bọn Điệp Vấn và Hoàng Bảo đã sang Quảng Tây đó phải chẳng?

Vâng !

- Các người theo ta về thần quốc làm chi.

- Các người đốt chùa Vạn Hạnh, thiêu chết các vị sư Thiếu Lâm trụ iri rời đổ lỗi cho bọn Tây Sơn chúng tôi.

Thứ nữa, ta đến đây tìm Thu Ngân quận chúa và cứu Hoàng Bảo sư huynh bị các người dùng mê hồn hương làm loạn tâm thần kia.

Xuyên Đảo Phương Tử cười nhạt:

Ta rất tiếc là để các người đặt chân đến đây để gây tai nạn cho Đào Hoa Anh Tử như vậy. Mối thù này không thể nào xóa đi được.

Vâng !

- Các người theo ta về Thần quốc làm chi ?

- Các người đốt chùa Vạn Hạnh, thiêu chết các vị sư Thiếu Lâm trụ trì rồi đổ lỗi cho bọn Tây Sơn chúng tôi. Thử nữa, ta đến đây tìm Thu Ngân quận chúa và cứu Hoàng Bảo sư huynh bị các người dùng mê hồn hương làm loạn tâm thần kia.

Xuyên Đảo Phương Tử cười lạt :

- Ta rất tiếc là để các người đặt chân đến đây để gây tai nạn cho Đào Hoa Anh Tử như vậy. Mối thù này không thể nào xóa đi được.

Lôi Phong hỏi:

- Còn Diệp Vấn sư huynh của ta, các người giết hại và đốt xác bên cạnh chùa Vạn Hạnh, mối thù ấy lại bỏ qua sao?

Du Hành Thượng Nhân nói:

- Thằng bé con Lôi Phong kia, có tài cán gì dở ra cho ta xem thử. Xuyên Đảo Phương Tử đồ đệ, con hãy lùi lại để đó cho ta!

Lôi Phong nói :

- Ta e ngại già rồi, gân cốt bại hoại không đỡ nổi một đấm thôi sơn của ta đâu. Nghe thế Du Hành Thượng Nhân gầm lên:

- Ái chà! Thằng bé hỗn xược, để ta xem công lực của người ra sao cho biết. Nhưng lúc đó Ban Thiên Lạ Ma bước tới nói.

- Tên nước Nam này để cho tiểu đệ bồi tiếp. Xem quả đá hấn nặng đến đâu cho biết. Nói rồi lão ta bước ra trước mặt Lôi Phong. Mọi người lúc này lùi lại để rộng chỗ cho hai tay đại cao thủ đối địch.

Lôi Phong tráng sĩ nói:

Ban Thiên Lạ Ma! Hôm nay là đến giờ tận số của người rồi đây!

Ban Thiên Lạ Ma nói:

- Để xem giờ tận số của ta hay của người. Chợt Hoàng Bảo tiến lại gần:

- Xin các vị ngưng tay. Tiểu đệ có một lời này.

Du Hành Thượng Nhân hỏi :

- Lời gì thế ?

Hoàng Bảo nói :

- Tiểu đệ đến đây đã lâu, có hiểu các lễ nghi phong tục của nước Phù Tang. Nó chẳng khác gì cử tục của người nước Nam bao nhiêu. Tại sao quý vị lại gây la sự thù hằn giữa võ lâm hai nước làm gì? Bao lực, hận thù như ngọn lửa bùng lên, nhưng cũng có lúc rụi tàn nhanh đó thôi. Các vị hãy dừng tay lại. Cổ nhân có dạy ta nên Dĩ Đức Báo Oán, mới thật là đạo lý của con người.

Xuyên Đảo Phương Tử lướt đến cản lại:

- Hoàng Bảo, ngươi định xen vào ư ? Chất kịch độc còn đang ngấm ngấm trong tim gan nhà ngươi đấy, nhớ không?

Hoàng Bảo nói:

- Tôi biết! Nếu không làm theo lệnh nữ chúa thì Hoàng Bảo này sẽ bị chất độc phát tác mà chết. Tuy nhiên Hoàng Bảo này vẫn là người bề tôi của nhà Tây Sơn, không thể phản lại cháu Tây Sơn, dù cho tan thân ra thành nước cũng được. Và lại mộng thôn tính quần hùng võ lâm của Xuyên Đảo Phương Tử và "Bắc Hải Đạo Chủ Nhân" không phải là một hành vi tốt đẹp. Mộng làm bá chủ của các ngươi tuy lớn, nhưng nó chỉ như quả bóng nó sẽ tan vỡ lúc nào đó mà thôi.

Du Hành Thượng Nhân cười gằn:

- Nước mạnh như Thần quốc chúng ta, thống trị cả thế giới còn được nữa là một nước nhỏ ở phương Nam?

Lôi Phong cười lạt nói:

- Nước nhỏ, nước lớn không phải là quyết định việc hơn thua. Nước Nam nhỏ, nhưng nó đã đánh tan nước lớn là Thanh Triều, nó đã chiến thắng bọn Mông Cổ, thì Phù Tang ý mình là nước lớn liệu có thể thắng nước Nam nhỏ không? Cái sức mạnh võ công ấy, người võ sĩ Phù Tang chắc là đã ném qua rồi chứ, tuy là mới sơ giao thôi đấy?

Rồi chàng quay về phía Hoàng Bảo :

- Hoàng Bảo đại ca! Hãy bước về phía Tây. Sơn, về Tổ quốc Việt Nam đi. Thuốc giải độc đã có rồi. Đại ca không còn sợ sệt cái thứ mê hồn hương ấy đâu.

Hừ! Ta nghe nói ở Thần tiên đảo có loại thuốc giải ấy.

- Phải? Đại ca hãy quay lại chống bọn vũ sĩ Phù Tang ngay. Có chúng tôi đến đây tìm đại ca.

Hoàng Bảo định bước về phía Lôi Phong. Chợt ré lên một tiếng, ngã gục xuống trên vũng máu.

Tiếp theo một giọng cười danh ác rùng rợn:

Kẻ nào phản bội Bắc Hải Đạo sẽ như thế đó. Thì ra lúc Hoàng Bảo định bước sang với bọn võ lâm Tây Sơn, thì một bàn tay cứng như sắt thép đánh mạnh vào đầu khiến Hoàng Bảo vỡ sọ và lăn ra chết tức khắc. Đây là một ngọn lòi quyền của... Điền Hoàn!

Sĩ Nguyên thấy Điền Hoàn sát hại Hoàng Bảo cũng là người thuộc phái Thiên Địa Hội Trung Quốc, uất hận gầm lên một tiếng rồi hơi đá cầu bông xông vào. Lập tức bọn trưởng lão. Cái bang cù ng bọn tăng sư, tăng binh của chùa Hoa Nghiêm xông vào giao chiến vô cùng ác liệt.

Du Hành Thượng Nhân phát tay áo rộng, bọn Ban Thiên Lạt Ma, Chí Nhân đại sư, Điền Hoành, Xuyên Đảo Phương Tử... nhất tề xông đến kịch chiến với Hồng Châu, Cát Tường, Lôi Phong, Lý Tuyết Đào... và bọn Phi Cước.

Trong tòa sân rộng, bên cô-tháp cao dựng xá lợi Phật, cuộc hỗn chiến máu loang đầy đất.

Du Hành Thượng Nhân thì đứng dưới tòa pháp bửu quan sát và hò hét trợ oai.

Lôi Phong liệu bề quả bất địch chúng, vội ra hiệu cho mọi người rút lui:

- Chư huynh, muộimau ra khỏi thiền tự, để tiểu huynh đoạn hậu cho.

Du Hành Thượng Nhân hét lớn, đưa cao quả phật thủ lên đánh xuống. Lôi Phong lách mình đá tung vào cườm tay lão ta, tạt sang bên. Lúc này bọn Tây Sơn và Cái bang rút chạy ra khỏi tòa thiền viện. Chợt nghe âm âm chuyển động. Cả mái thiền viện như sắp sụp đổ. Hỏa hổ từ tay Lý Tuyết Đào và Lôi Phong bắn tung vào bọn Xuyên Đảo Phương Tử.

Du Hành Thượng Nhân cả kinh nói:

- Chúng có hỏa hổ đấy! nằm rạp xuống tất cả Hỏa hổ nổ rền như đại pháo, khói lửa mịt mù hòa lẫn với tiếng rên xiết đau đớn của số bi thương, tiếng kêu hoảng hốt hoang mang của đám tăng binh, chung quanh thiền viện bao trùm cảnh tang tóc thê lương.

Khói lửa dần tan, nhìn lại thì nhóm võ sĩ Tây Sơn đã rút chạy cả rồi, để lại trên sân chùa nhiều thi thể ngổn ngang, Điền Hoành lắc đầu mà rằng:

- Chưa bao giờ Phù Tang Thần quốc lại bị kẻ khác đột nhập như thế! Thật là đáng tủi hận thay!

Du Hành. Thượng Nhân và lão Thiên sư tụ trì cho hỏi tắng tất cả, rồi ai nấy vào hậu liêu bàn bạc. Xuyên Đảo Phương Tử đang ngồi vệt đứng dậy nói :

Có thể, bọn Tây Sơn nhân cơ hội này sẽ đến tòa Thần Cung Miếu, để cứu Thu Ngân quận chúa. Chúng ta về Bắc Hải Đạo ngay kéo không kịp nữa! Nói xong đồng lên ngựa đuổi theo bọn Tây Sơn. Họ nhận đình Tây Sơn võ lâm đang vượt qua khỏi tòa thành phía Tây Bắc để bề cả, đó là thành Trường Dã.

Quả nhiên nhóm Lôi Phong và Sĩ Nguyên đang phóng ngựa đến Trường Dã để tìm đường lên miền Bắc Hải.

Lúc này đã cuối Thu, sương khói luôn luôn phủ kín mặt đường. Đoàn người Vượt tuyệt giá lạnh lẽo mà đi.

Chẳng bao lâu đã tới thành Trường Dã.

Sĩ Nguyên nói:

Chư huynh đệ và các tử muội mau thay đổi y trang của Cái bang để nhập thành cho dễ. Nói rồi mang áo quần rách rưới trong các túi để đồ Cái bang ra trao cho mọi người. Nhờ thế từng người họ len lỏi vào thành không ai để ý.

Đoàn người Tây Sơn và Cái bang lúc qua khỏi tòa thành họp nhau lại kéo đi về hướng Bắc. Gặp lúc giá rét tuyết rơi không ngớt, làm đất nổi bùn lầy lưa lạn thấu xương, ngựa cồng cả chân, lở cả móng không đi được, họ đành cố tìm làng xã để nghỉ ngơi. Thời may họ tìm được khách điểm dưa bên dòng suối nước nóng. Mụ chủ quán mặc áo vải gai, đeo chiếc túi nhỏ đựng nữ trang vừa bước ra, mụ vừa tru tréo.

- Quan vô lại kéo đến đây chật nhà chật cửa, cơm nước ở đâu mà bố thí cho lũ ăn mày này!

Lôi Phong biết ý cười nói vui vẻ:

- Bà chủ ơi chớ lo. Chúng tôi là thương khách, và Phi Cước đây mà Chỉ vì loạn lạc khắp nơi, cướp bóc đầy đàng nên phải giả làm hành khất, để cho chúng không để ý đó thôi.

Nghe nói mụ bèn trở mắt chăm chú nhìn kỹ hơn, quả nhiên người nào người nấy phương phi lực lưỡng, có mấy cô gái sắc đẹp thanh kỳ, nên đon đả gật đầu nói lại:

- Phải lắm ! Phải lắm ! Bọn hào lại, thương gia giàu có, đi đường thường hay giả nghèo hèn như vậy để che mắt quân trộm cướp.

Thôi các vị hãy ra suối nước nóng tắm rửa cẩn thận rồi sẽ thay y phục mà dùng cơm sau. Y phục ở đây loại hàng vải nào cũng có.

Sĩ Nguyên cười ha hả nói:

- Lâu nay chúng tôi ăn mặc bần thủ rách rưới quá.

Vậy bà chủ cho các loại hàng vải nào tốt nhất, đắt nhất mặc 1 buổi cho sướng cái thân hèn này.

Lý Tuyết Đào cũng nói:

- Phải đấy. Ăn mặc đẹp đẽ, thật sang trọng xem thử, chắc là người ta ăn mặc đẹp nó tăng giá trị hơn nhiều phải không bà chủ ?

Bà chủ cúi đầu khom lưng nói:

- Dạ ? Dạ ? Đúng thế! ở đời ăn ngon mặc đẹp là cái tuyệt thú của con người. Ăn ngon mặc đẹp rồi có chết cũng khỏi thành con ma đói.

Cát Tường cười rất thơ ngây:

- Phải đấy! Phải đấy ! Bà chủ có sơn hào hải vị gì cho khách ăn uống no say 1 bữa cho lại sức, bù với những ngày gian khổ vừa qua.

Bà chủ liếc đôi mắt to ra đường như ra hiệu rồi nói:

- Cứ im lặng ăn uống đi. Lúc này bọn nghèo khó chúng làm loạn. Nghe ăn ngon mặc đẹp là chúng xông vào cướp giật cả đấy. Nhà tôi phải nuôi ba bốn tay võ nghệ cao cường để chống lại mấy con ma đói ấy.

Sĩ Nguyên cười nói:

- Ở đây khá hẻo lánh nên sợ đám cướp giật nhỏ. Còn ở kinh đô, ở Nại Lương, Đông kinh thì sợ mấy thằng quan lại cướp giật lớn của dân. Giàu phải giả nghèo, ăn uống phải đóng kín cửa thật là tội tệ quá. Chúng tôi đi luôn phải giả dáng ăn mày như vậy là bà chủ biết rồi.

Mụ chủ ra vẻ đồng tình rồi hỏi gia đình lo tiệc tùng, dọn giường chiếu cho khách ăn uống nghỉ ngơi. Khi mọi người thay đổi y phục ra vẻ lái buôn, nhất là bọn Sĩ Nguyên thì rất "ngược đời", họ phải giả sang trọng lựa là, thay vì mặc bộ đồ hành khất Cái bang Nại Lương quen thuộc lâu nay.

Ai nấy ngó nhau cười khúc khích.

Chợt bên ngoài khách điếm có tiếng lạc ngựa khua động, rồi có tiếng gọi vang lên:

Mụ chủ quán mau mở cửa cho bọn ta vào với.

Mụ chủ dậm dò:

- Quý khách chớ nên kinh động chẳng biết ai gọi cửa, nếu có việc gì gay go cứ để chúng tôi đối phó. Quý vị cứ đóng kín cửa phòng lại là được rồi. Nhóm Sĩ Nguyên, Lôi Phong và bọn Phi Cước cũng muốn yên tĩnh, nghỉ ngơi một lúc. Vì thế nên khép kín cửa phòng lại, chẳng cần quan tâm bên ngoài làm gì. Họ chia nhau ngồi tọa công, dưỡng thần tụ khí để di dưỡng nội lực hầu xông lướt qua thiên sơn vạn hải trên đường về Bắc Hải Đạo.

Đã khá khuya, đêm dài lạnh lẽo, giờ khắc trôi qua chậm chạp u buồn. Chợt có tiếng đàn ca kỹ ngân lên, rồi có giọng hát u trầm bay theo sương khói mờ màng.

Mấy người Phi Cước nghe xôn xang trong lòng, họ đứng cả lên nói :

- Chúng tôi xưa nay, hễ đến thị trấn nào đều tìm hưởng cái thú vui đó. Nay có tiếng đàn giọng hát của các nàng ca kỹ mà không đến thưởng thức thì thật là đáng tiếc.

Nói rồi mở cửa phòng ra ngoài tìm đến nơi có tiếng đàn ca ấy.

Mãi đến lúc sương mù đã tan bớt, trời sáng dần. Bọn Lôi Phong và Sĩ Nguyên đã thức dậy và sửa soạn hành trang lên đường. Tuy nhiên họ vẫn còn nán lại, để chờ bọn Phi Cước trở về.

Bỗng nghe có tiếng la thất thanh ngoài cửa phòng. Rõ là tiếng của bà chủ quán:

- Quý khách ơi! Quý khách, mau thức dậy!

Lôi Phong cất tiếng nói:

- Chúng tôi đã thức từ lâu rồi.
- Có tai họa lớn rồi quý khách ơi!
- Tai họa chi thế.

Bà chủ trả lời Lôi Phong:

- Những người bạn của quý khách ra ngoài từ đêm qua, đã bị kẻ lạ mặt giết cả rồi.

Bọn Lôi Phong và Sĩ Nguyên vội mở cửa chạy ra ngoài. Mặt mà bà chủ xám xịch, nắm tay lôi họ ra sau vườn. Ba cái xác nằm ngổn ngang. Rõ ràng là bọn Phi Cước bị kẻ lạ mặt sát hại từ đêm qua. Xác chết máu đông đặc, cứng khô. Đôi mắt họ trợn ngược trông rất ghê rợn. Lôi Phong vội lấy ra mấy lạng bạc trao cho chủ quán nói:

- Bà chủ nhờ người tống táng hộ cho. Chúng tôi đi ngay thôi.

Chủ quán như quen với việc chết bất đắc kỳ tử trong thời loạn lạc nên gắng gượng nói:

Nếu quý vị không báo lên quan thì tốt lắm. Chúng tôi sẽ chôn cất tử tế; không để hồn người chết phải oán than đâu.

Sĩ Nguyên nói:

- Bà nhớ mua lễ vật cầu thần Địa Tạng Vương Bồ Tát độ cho họ giải thoát nhé. Nói rồi tất cả đều lên đường. Ngựa phi như gió đến cánh rừng, chim chóc bay lượn thật đông, mọi người dừng lại.

Sĩ Nguyên Bang chủ nói:

Đêm qua chúng ta nghe có tiếng đàn tỳ bà. Không biết các vị Phi Cước ra đó nghe đàn hát rồi bị sát hại là có làm sao?

Hồng Châu nói :

- Võ nghệ họ rất cao cường. Như thế mà họ bị sát hại được tất nhiên là họ phải bị một tay đại cao thủ thù địch nào đó.

Sĩ Nguyên nói:

Trong các tay đại cao thủ của Bắc Hải Đạo, có lão Tỳ Bà Pháp Sư là nổi tiếng độc ác thâm hiểm vô cùng.

Thường thường thì lão có mang theo một số con hát để đàn hát ở các tòa kỹ viện. Bọn "con hát" này đàn ca xướng hát thật hay, lại có võ công, ám khí và đánh thuốc độc vào rượu để hại người, cướp của. Khách giang hồ, nhất là bọn Phi Cước hay tán mạng vì bọn này rất nhiều.

Lão ta cũng vì tiền, mà sát hại thiên hạ không gớm tay.

Lôi Phong hỏi:

Bọn Phi Cước mê đàn hát, nên bị bọn Tỳ Bà Pháp Sư sát hại rồi chẳng? Thôi chúng ta đi ngay, để còn ra đảo Tá Độ nơi đó có thuyền sang đảo Bắc Hải Đạo, Sĩ Nguyên nói:

- Chờ hết mùa sóng gió, chúng ta mới ra bề được. Nay ta về Tá Độ còn xa vời lắm.

Lý Tuyết Đào nói:

- Chúng ta cứ đi thôi. Chắc là Bắc Hải Đạo đang cầm tù nàng Thu Ngân đây.

Lôi Phong nói:

Trong các vị trưởng lão, ai là người rành đường xin hướng đạo lối về "Tá Độ" đảo cho nhanh. Tiêu đệ thấy cũng khá sệt ruột rồi đây.

Đang nói đến đó, chợt nghe tiếng lạc ngựa khua vang, rồi lại thấy có bọn thiếu nữ, phóng ngựa dẫn đầu. Họ đi chậm lại khi thấy có người đi đường trước mặt. Rồi trước đó chiếc xe trâu hiện ra. Rèm vàng dát ngọc kết tua rục rỡ, như cỗ xe tứ mã của các công nương quận chúa ở Trung Nguyên. Lôi Phong lấy làm lạ, vì tại Phù Tang bọn quý tộc, đại danh, mặc phủ, các bà hoàng, bà chúa phần nhiều lại đi trên cỗ xe trâu kéo lạ lùng này.

Sĩ Nguyên giải thích lấy lệ. Khi đó bọn kia đã đến nơi. Họ thấy không phải như điều họ nghĩ những người trên cỗ xe là "bà hoàng, bà chúa" mà.. lại là đám kỹ nữ ngồi vén rèm nhìn họ. Còn ngồi bên cạnh, phía trước với tên phu đánh xe trâu, đó là Tỳ Bà Pháp Sư, lão đầu hói ôm chiếc đàn tỳ bà, đang rao lên những khúc "ngũ cung" diu dặt, du dương, trữ tình. Lôi Phong thấy lão ta xuất hiện, nét mặt bừng bừng đỏ rục lên:

- Tỳ Bà Pháp Sư! Tại sao ngươi giết hại Phi Cước là bạn đồng hành của chúng ta? Mạnh Tử có nói việc nghĩa là đường đi của ta, đạo lý là nhà ta đây. Chúng ta không thể ngoảnh mặt làm ngơ trước bọn gian tà này được. Lý Tuyết Đào nói:

- Bớt giận đi đại huynh: Nóng giận chỉ có hại. Việc nghĩa nhỏ không bằng tình yêu nước vĩ đại. Chúng ta chớ nên quên là mạng lệnh của Chúa ta đã dặn dò. Nhiệm vụ của chúng ta là cấm cờ Tây Sơn trên đảo Bắc Hải Đạo, để chặn đứng mưu đồ thống trị của bọn Phù Tang Thần Đạo Mong hiền huynh phải nhớ cho.

Hồng Châu cũng nói:

- Bọn Xuyên Đảo Phương Tử, có lẽ nhờ lão Tỳ Bà Pháp Sư này theo dò chúng ta. Đừng để gặp rắc rối trước khi đến Bắc Hải đạo.

Cát Tường cũng tiếp lời :

- Đôi khi chúng ta cần phải ra vẻ không hay biết gì về việc này. Chờ khi chúng ta đến Tá Độ thì sẽ ra tay cũng chưa muộn gì.